

TKP'LİLERİN SESİ

Vardık, varız, var olacağız!

Sayı: 16

TKP Üyeleri'nin yayın organıdır

Haziran - Temmuz 2014

ÇÖZÜM SÜRECİNİN YOL HARİTASI

Ali PEPE

İşbirlikçi AKP iktidarının 'çözüm süreci' politikasında gelenen aşamada yaşananlar kritik bir noktada olduğumuzu işaret ediyor. Bir yandan iktidar sözcüleri yeni çalıştaylar düzenleyerek gelenen aşamada sürecin olumlu bir gelişme trendi içersinde ilerlediğini, önümüzdeki günlerde yeni açılımlarla birlikte tarih de belirtilerek yeni bir yol haritasının açıklanacağını ilan ediyor. Diğer yandan Türkiye Kürdistan'ının hemen tüm yerleşim birimlerinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin politik yönlendirmesindeki

(Devamı 5'de)

SEÇİM SÜRECİNDE İKİNCİ AŞAMA: CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ VE KOMÜNİSTLERİN TUTUMU

Ülkemizin içine girdiği seçim maratonu sürecinin ikinci aşaması olan Cumhurbaşkanlığı seçimi için işbirlikçi AKP iktidarının başı gerici otokrat Erdoğan'ın aday olacağı resmen açıklanmamış olmakla birlikte kesinleşmiş gibi görünüyor. İktidar ülke gündeminde yaşanan her gelişmeyi önümüzdeki seçime endekslemiş olarak ele alıyor. Sonuçlarından seçimi birinci turda garantilemek için yararlanmanın hesaplarını yapıyor. AKP açısından seçimin sonucunda elindeki tüm yetkileri kullanacağını önceden açıklamış işbirlikçi otokratın 'Başkan' seçilmesi ve ülkenin koyu bir karanlığa mahkum edilmesi tek amaç olarak açıkça beliriyor. Parlamentodaki diğer burjuva partileri MHP ve

devamı 2.sayfada

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİNİN 44. YILINI SOMA KATLIAMI'NIN ACISININ YAŞANDIĞI GÜNLERDE ANIYORUZ.

(Sayfa 11'de)

(Baştarafı 1'de)

SEÇİM SÜRECİNDE İKİNCİ AŞAMA: CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ VE KOMÜNİSTLERİN TUTUMU

CHP gösterecekleri adayın nitelikleri nasıl olmalı diye yaptıkları görüşmelerin so-nucunda bir karara varmış bulunuyor. Böylelikle ça-tı adayı gibi fantezilerle oyalanarak işbirlikçi AKP'nin değirmenine su taşımayı bitirdikleri görülüyor. Ancak ortaya çıkan sonuç mutabakata varılan adayın niteliği dikkate alındığında böylesi bir duruma tekabül etmiyor. Özellikle CHP yerel seçim sürecinde içine girdiği ABD emperyalizmine güven verme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye şirin görünme politikasını devam ettirerek kendi burjuva karakterinin altını çizen bir adayı Cumhurbaşkanı göstermeyi tercih etmiş bulunuyor. CHP'nin işçi sınıfımız ve emekçiler açısından önem taşıyan bir aday göstermeyeceği daha görüşme turlarına başladığı dönemde belli olmuştu. CHP genel başkanı Kılıçdaroğlu iktidarın arka bahçesi olduğu bilinen HAK – İŞ gibi işçi konfederasyonlarını, Fethullah Gülen tarikatının örgütlenmesi olduğu bilinen işveren örgütlerini görüşme turlarına da-

hil etmesiyle göstereceği adayın niteliğini daha baştan belli etmişti. Nitekim sonuç tam da böyle olmuştur. CHP'nin gösterdiği eski İslam İşbirliği Örgütü Genel Sekreteri Ekmelettin İhsanoğlu'nun adaylığı doğal olarak MHP tarafından da uygun bulundu. Uygunluk sadece bu iki parti ile de sınırlı kalmıyor. İhsanoğlu'nun BBP ve SP gibi partilerce de uygun bulunacağı belirtiliyor. İki parti ve desteğini aldıkları gericiliğin diğer güçleri başta Fethullah Gülen tarikatı olmak üzere belirlenen ortak adayla seçimlere katılacaklardır. Açıklanan ortak aday her iki partinin de altını çizdiği gibi burjuvazinin büyük uzlaşmasının adayı olarak emperyalizmin desteğini de arkasına almış olarak seçimlere girecektir. İslamcı karakteri aldığı eğitim, yaptığı görevler ve yaşam tarzı ile kamuoyunca bilinen İhsanoğlu'nun işçi sınıfımız ve emekçi halkımız açısından hiçbir kıymeti harbiyesi bulunmuyor. İşçi sınıfımız ve emekçilere vebayı gösterip sıtmaya razı etmenin, işbirlikçi gerici otokrata karşı

bir başka daha az ılımlı bir İslamcının adaylığının alınması olarak gösterilmesinin kabul edilebilir bir yanı yoktur. İşçi sınıfımız ve emekçiler her iki İslamcıyı da ellerinin tersiyle itecek ve onları kurdukları göstermelik demokrasi sandığı ile baş başa bırakacaktır.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin temsilcisi AKP iktidarı ve onun başı otokrat Erdoğan'ın seçim taktiği yine eski uygulanmış ve başarılı olmuş taraf yaratarak saflaştırma ve etrafında toplulaştırmaya dayanıyor. Otokrat bu taktik için önüne çıkan hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Amacının yeni bir seçim başarısı olduğunu gizlemeye bile gerek duymaksızın hareket ediyor. Bir yandan 'süreç' söylemini devam ettirirken diğer yandan sürece uygun adım atılmasını isteyen Kürt yurttaşlara karşı asker ve polis şiddetini en gaddar bir biçimde uyguluyor. Kürdistan'daki devlet terörüyle ülkenin batısındaki milliyetçi Türk seçmenleri arkasına alıp saflaştırırken, 'süreç' söylemiyle de Kürdistan'daki savaş yorgunu yığınları kendi etrafında

saflaştırmayı amaçlıyor. Anlaşılan yerel seçimdeki 'paralel yapı' söyleminin yerini bu seçimlerde 'tatmin olmayan Kürt Hareketi' alacaktır. Ve işbirlikçi otokrat bu seçimde de böylesi bir yeni şer odağının darbesine karşı mücadele ediyor olacaktır.

Seçimlere kendi aday ile katılacağını açıklayan HDP ise aday belirleme çalışmalarını partinin yeniden yapılandırılması ve kongre süreçleri ile birlikte sürdürüyor. Kendi içersinden aday çıkaracağı konuşulan HDP'nin CHP sayılabı Rıza Türmen'e gayrı resmi adaylık önerdiği ancak kabul görmediği medyaya yapılan açıklamalardan öğreniliyor. HDP'nin alternatifinin ise Selahattin Demirtaş olacağı da söylenti biçiminde yayılıyor. HDP'ni oluşturan en önemli bileşenlerden biri olan EMEP'in partinin yeni yapılanması içersinde yer almayacağını açıklanmış olması HDP'nin bu süreçte daha çok iç problemlerle boğuşacağını işaretlerini veriyor. Bu koşullarda seçimlere katılan HDP'nin Demirtaş aday göstermesinin HDP yöneticilerinin düşünce ve beklentilerinin ötesinde işbirlikçi otokratın seçilme sürecine meşruiyet kazandırmak ve Kürt oylarının bir kere daha

sayılmasına olanak veren bir plebisit özelliği taşımaktan öte bir yararı olmayacağını görülmesi gerekiyor.

Aslında bu seçimin meşruiyetinin tartışılması gerekiyor. Çünkü aday gösterilecek kişinin partili kimliğini devam ettirip ettiremeyeceği ya da aday olan kişinin önceki görevinden istifa edip etmeyeceğine ilişkin net bir bilgi çıkarılan yasada bulunmuyor. İşbirlikçi otokratın adaylığında elinde bulunan yürütmenin başı yetkisiyle aday olmasında gerçekleşecek seçim sürecinin mevcut anayasanın eşitlik ve adalet ilkesiyle ne oranda uyumlu olacağı tartışmaya açık bir durum olarak ortada duruyor.

Aynı biçimde seçim sürecinin finansmanını düzenleyen açık bir yasal düzenleme de bulunmuyor. Seçime bireysel olarak aday olunacağı için aday olan kişilerin hangi parasal güçle seçim kampanyasını sürdüreceği de ayrı bir tartışmalı durum olarak açıklama bekliyor. Adayların seçim harcamalarını kendilerine verilen bağışlarla karşılayacağı bu bağışların ise YSK tarafından kayıtlarının tutulup denetleneceği belirtiliyor. Her türlü karanlık ilişkiye açık böylesi bir seçim uygulamasının parasal 'havuz' yaratmak

konusunda uzman olan işbirlikçi otokratın işine yarayacağını açık olarak görülmesi gerekiyor. Burjuva yasallığı açısından bile muvazaalı olan bu seçimlerin 'demokratik' sayılarak üstü örtülen bir 'torba' yasayla gerçekleşmesine göz yummak burjuva partilerine uygun olabilir. Ancak halkın devrimci, sosyalist partileri olduklarını ilan edenler açısından büyük bir soru işareti taşıyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimine ilişkin yasa değişikliği referandum gündemine getirilirken halkın doğrudan cumhurbaşkanını seçmesinin sağlanması söylemiyle deklare edilmişti. Ancak seçim gündeme geldiğinde gördük ki ;bu seçimde halk yani başkanını seçecek olan cumhur sadece oy kullanan olmaktan başka bir rolü olmayan edilgen bir kitle olarak ele alınıyor. Cumhurbaşkanı adaylarının belirlenmesi yine parlamentodaki partilere onlara mensup parlamenterlere bırakılıyor. En az 20 parlamenterin aday göstermesi olmaksızın hiç kimse cumhurbaşkanı adayı olamıyor. Mevcut siyasal partiler kanununa göre parti başkanlarının tek seçiciliğinde oluşmuş parti gruplarının belirleyebileceği adayların aslında parti başkanlarınca belir-

lenmiş adaylar olduğunu belirtmek böylesi bir durum için yanlış olmasa gerektir. Mevcut yasayla yapılacak bir seçimde çeşitli halk inisiyatiflerinin, demokratik yığın meslek örgütlerinin, işçi örgütlerinin, parlamento dışında kalmış siyasal partilerin tümünün her hangi bir şekilde aday gösterme olanağı bulunmuyor. Sadece mevcut durumdaki genel başkanların yaptığı gibi sorulursa önerisini söylemek düşüyor. Bu seçim sistemine halkın doğrudan cumhurbaşkanını seçmesi adının verilmesi kadar büyük bir demagoji ve yalan ise parlamentoda görev yapan hiç kimsenin yüzünü kızartmıyor. Parlamentodaki siyasal partilerin tümü bu anti demokratik yasayla yapılacak seçime rıza göstererek işbirlikçi otokratın demokrasi oyununa figüran olarak katılıyor. Sadece onlar değil demokratik yığın meslek örgütleri, sendikal konfederasyonlar CHP Genel Başkanı'nın görüşlerini almak üzere ziyaret ettiği tüm örgütler öneri dillendirmek yerine Kılıçdaroğlu'na bu yasanın gayri meşru niteliğini belirtip öncelikle buna karşı birlikte savaşımlı vermeyi önermeyi aklına bile getirmiyor. Benzer bir görüşme sürecini

sürdüren işbirlikçi otokrat ve MHP genel başkanı Bahçelinin ise zaten böylesi bir misyonu bulunmuyor.

Üstüne üstlük Cumhurbaşkanı adayını belirleme yetkisi kendisinde olan parlamento işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın gözünde içindeki rüşvet ve yolsuzluk sanıklarının temizleyememiş, Somalı 301 madencinin yaşamını yitirmesinin sorumluluğunu üzerinde taşıyan, Kürt yurtseverlerinin kanı üzerine sıçramış, işbirlikçi otokratın seçtirip işine gelmeyince 'paralel örgüt' diye doğrudan suçladığı kimi potansiyel suçluları içinde barındıran bir parlamentodur. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız bakımından meşruiyeti böylesine tartışmalı bir parlamentonun aday belirleme yetkisine sahip olduğu bir Cumhurbaşkanı seçimi oyununda figüran olmanın emekçiler açısından anlamı ve yeri yoktur. Bir asra yaklaşan örgütsel yaşamında çok kısa bir süre burjuva legalitesinden yararlanabilen, halen üzerindeki yasak kalkmamış bulunan işçi sınıfının tarihsel öncü kolu partimiz TKP'nin üzerindeki yasak nedeni ile kendi adayı ile bu seçim sürecinde yer alıyor olmamasını ise dile getirmek bile gerekmiyor.

Komünistler, TKP Üyeleri, böylesi bir oyunda yer almayacaklar, burjuva partilerini ve onların seçip bize önerdikleri adaylarını baş başa bırakacaklardır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde komünistler işçi sınıfımız ve emekçi halkımıza sandığa gitmeyerek burjuva partilerinin tümünü oynadıkları demokrasicilik oyununda baş başa bırakmaya çağıracaktır. Ülkemizin tüm ilerici, yurtsever, gerçekten demokrat, anti emperyalist, Kürt ulusal demokratik haklarından yana yurttaşlarını da sandığa gitmeyerek bu oyuna dahil olmama çağırıyoruz. HDP'nin aday çıkarmayarak katılacağı, tüm sosyalist parti ve örgütlerin aktif destek vereceği böylesi bir kampanya Kürt Ulusal Kurtuluşçuları ile komünist ve sosyalist parti ve örgütlerin birleşik eylemi ülkemizi gericiler otokrat AKP iktidarından kurtararak demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme yolunda, eşitlik ve adalet yolunda, anti emperyalizm ve halkların kardeşliği yolunda ilerleyen güçlerin en geniş eylem ve cephe birliğini savaşım içerisinde sağlamaya adaydır.

Komünistlerin, TKP Üyeleri' nin önerisi ve daveti böylesi bir yoldadır.

(Baştarafı 1'de)

ÇÖZÜM SÜRECİNİN YOL HARİTASI

kitleler iktidarın yaptırdığı yeni kalekollara ve güvenlik gerekçesi ile inşa edilen barajlara karşı yığinsal protesto gösterileri yaparak bu inşaatların durdurulması talebini yükseltiyorlar. Sivil ve silahsız yığınların protestolarının asker ve polis şiddetiyle engellenmeğe çalışılması ise kitlelerdeki çözüm sürecine olan güvensizliği artırırken Lice'deki gösterilerde iki Kürt yurtseverinin asker kurşunları ile öldürülmeleri süreci çok gergin bir noktaya yükseltmeye yetti. Kürt yığınlarındaki kabaran haklı tepki ve devlete karşı eyleme geçen öfkenin yarattığı provokasyona uygun ajite ortamda iki Kürt yurtseverinin cenaze töreninde askeri garnizondaki bayrağın indirilmesi, bayrak üzerinden kabartılan Türk şovenizmine uygun ortam sağladı. Fırsatı kaçırmayan işbirlikçi otokrat iki yurtsever Kürd'ün ölümünün sorumluluğundan sıyrılmanın yolunu bayrak provokasyonunda

görerek sürekli oynadığı eski oyunu bir kere daha sahneye koymaktan geri durmadı. Yığınları etrafında toplayarak bayrak üzerinden saflaştırılan işbirlikçi otokrat bu provokasyondan da önümüzdeki seçimler için yararlanmanın olanağını yakaladı.

Burjuva partilerinin tümü iktidarı ve muhalefetiyle olayın gerçek yüzünü ortaya çıkarıp yığınlardaki biriken öfkeyi yatıştırmayı, kalekol inşaatlarını geçici de olsa durdurarak parlamentonun denetimine açmayı, böylelikle Kürt yığınlardaki haklı tepkileri sağduyuyla dindirmeyi hiç düşünmediler. Öldürülen iki Kürt yurtseverinin katillerinin ortaya çıkarılıp hesap sorulmasını sağlamak yerine hep bir ağızdan her tondan Türk milliyetçiliğinin diliyle Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketine onun parlamentodaki legal temsilcilerine HDP – BDP ye karşı şovenistçe bir kışkırtmanın içersine girdiler. Kendilerinden beklene-ni yaparak misyonlarını

yerine getirdiler.

Gerici otokrat Erdoğan ve partisi AKP kendi eliyle yarattığı provokasyondan yaklaşan Cumhurbaşkanlığı seçiminden başarıyla çıkmanın hesabını yapıyor. Geçtiğimiz yerel seçim sürecini icat ettiği 'paralel yapı'nın darbe girişimine karşı mücadele ettiği yanılısamasını yaratarak yığınları kendi etrafında saflaştırarak başarılı olan iktidar yaklaşan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de hemen her türlü imkanı kullanarak gerekli açılımları yapmasına rağmen tatmin olmayan bir Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin yıpratıcı muhalefetiyle karşı karşıya olduğu yanılısamasını yaratarak etrafında birleştirdiği her türden Türk gericiliğinin yanı sıra savaştan yorulmuş Kürt kitlelerini de etrafında birleştirerek başarıyla çıkmanın hesabını yapıyor. Her boydan ve her soydan Türk gericiliğini etrafında toplayabileceğinden emin olan işbirlikçi otokrat bu politikasında esas olarak

ÇÖZÜM SÜRECİNİN YOL HARİTASI

Kürt yığınlar içersinden mümkün olan en büyük parçayı koparmayı amaçlıyor. Diyarbakır'daki dağa giden çocuklarını isteyen annelerin eylemini teşvik ve tahrik ederek dahası son derece insani bu talebi araçsallaştırarak politik malzeme olarak kullanan işbirlikçi otokrat, böylesi bir sinsi amacın parçası haline getirmek istiyor. Aynı süreçte kime satıldığı halen belli olmayan Kürdistan petrolünü Mersin'den gemilere yükleyerek pazarlıyor. Bu girişimde, Irak Merkezi Hükümetinin uluslararası tahkime başvurup Türkiye'yi cezalandırma riskini göze alarak yapıyor. Bunun sonucunda yerel seçimlerde bir iç politika aktörü durumuna getirerek araçsallaştırdığı Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı Mesut Barzani ile olan işbirliğini yeniden önümüzdeki seçim için de kullanmak istediğinin işaretlerini veriyor. Aynı şekilde Ağrı se-

çimlerinde görüldüğü gibi Hüda-Par ile oluşturduğu karanlık ve gerici işbirliğini devam ettireceğini gösteriyor. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ilk turda seçilmeyi garantilemek için Türk ve Kürt gericiliğinin her tonunu kendi etrafında saf-laştırmayı amaçlayan işbirlikçi otokrat Erdoğan'ın bu politikalarını bozmak, bu oyunu tersine çevirmek gerekiyor.

Parlamentodaki faşist MHP ve ulusalcı CHP aynı siperden değişik tonda ama aynı milliyetçi söylemle Kürt ulusal Kurtuluş Hareketine onun parlamentodaki temsilcisi HDP'ye saldırıyor. Ülke çapında bilinçli kabartılan şovenizme çanak tutarak işbirlikçi AKP'nin açtığı çukura düşmekten kendilerini kurtaramıyorlar. Böylelikle burjuva karakterlerini ortaya koyarak yığınlar için bir umut olmadıklarının altını bir kere daha çiziyorlar.

Bu süreçte en ilginç

yaklaşımı ise Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi ve onun parlamenter temsilcisi BDP – HDP'nin politikaları oluşturuyor. Kürt hareketinin politik sözcüsü Öcalan sürecin yeni bir aşamaya evrilme durumunda olduğunu belirterek tüm taraflara itidal tavsiye ederken PKK'nin yönetimi Duran Kalikan'ın ağzından serhildanları yükseltmeye ve Kürt, Türk tüm gençleri dağlarda gerillaya katılmaya çağırıyor. Ülkedeki tüm kesimlerin onayını alan Öcalan'ın Newroz açıklamasıyla altını çizdiği 'artık silahlı mücadelenin zamanını doldurduğu, bundan sonra siyasal mücadeleye ağırlık verilmesi gerektiğini' belirten açıklaması halen ortada dururken, sürecin devam ettiği iktidar sözcüleri ve Öcalan tarafından da teyit edilirken dahası Öcalan tüm taraflara itidal tavsiye ederken yapılan böylesi çağrılar sürece ilişkin kuşkuları arttırıyor. Aynı çelişik tutum HDP

ÇÖZÜM SÜRECİNİN YOL HARİTASI

sözcülerinin dağdaki çocuklarının geri getirilmesini isteyen annelerin eylemine karşı takınılan tutumda da görülüyor. Annelerin empati yapılarak anlamaya çalışılması dahası uluslararası normlar dikkate alınarak yaş küçük olanların savaş alanlarından uzak tutulmasına ilişkin anlaşmaya uygun olarak çocuk yaştakilerin dağa kabulünün durdurulması ve dağda olanların uluslararası gözlemciler nezaretinde geri verilmesi gerekirken, AKP'nin annelerin eylemini araçsallaştırması dikkate alınarak eylemi dışlama tutumu bu aşamada sürecin ruhuna uygun bir yaklaşım olmasa gerekir. Nitekim bu gelişmelerin sonrasında HDP sözcülerinin kalekol protestocularını yatıştırma girişimleri ve bayrak olayını provokasyon olarak açıklamaları sonrasında PKK sözcüsü Duran Kalkanın yine 'bundan sonra sadece Öcalan'ın

doğrudan kendileriyle temas kurmasına itibar edecekleri, HDP – BDP heyetlerinin kendilerini temsil etmediği ve onlar aracılığı ile yürüyen müzakerelerin bağlayıcı olmadığı' na ilişkin açıklamaları Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi içerisinde yürüdüğü iddia edilen 'çözüm süreci' ne ilişkin kuşku- ların artık yönetilemez olduğuna ve farklı yaklaşımlar bulunduğu ilişkin duyumları doğrulayıcı bir nitelik taşımaktadır. Yaklaşım farklılıklarının bulunduğu ilişkin bir diğer gözlemi ise Öcalan ile görüşen HDP heyetinin Kandil ziyareti sonrasında KCK yönetiminin önceki açıklamalarının aksine kalekol protestolarında mevcut protesto yöntemlerini değiştirerek daha barışçıl yeni yöntemlerin hayata geçirilmesine ilişkin açıklaması oluşturuyor. Bu son açıklama bize son karar mercii- nin Öcalan olduğu gerçeğinin altını bir kere daha çizirken, önceki

açıklamaları yapanların bireysel anlamda kendi yaklaşımlarını ortaya koydukları konusunda da yeni bir ipucu veriyor.

Yaşanan bu olaylar ve sürdüğü iddia edilen 'çözüm süreci' ne ilişkin komünistlerin tutumu açıktır. Komünistler Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin işbirlikçi AKP iktidarı ile sürdürdüğü 'çözüm süreci' ne ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin onun politik temsilcisinin Kürt Ulusunun ulusal demokratik haklarını tanıyacağına hiçbir zaman inanmadılar. Ulusların ve dillerin eşitliği ve özgürlüğünün ancak emeğin özgürleştiği bir toplumsal formasyonda gerçekleşebileceğine ve bunun ise sınıfların ve sınırların olmadığı sosyalist toplum olduğuna olan inançlarını kararlılıkla savundular. Bu süreçte Türk ve Kürt uluslarından ve tüm diğer ulusal azınlıklardan işçi ve emekçileri sosyalist devrim uğruna birlik-

ÇÖZÜM SÜRECİNİN YOL HARİTASI

te örgütlemeye devam ettiler. Bunun yanı sıra Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin onun temsilcilerinin müzakere sürdürme kararlarına saygı gösterdiler, ülkemizdeki ulusal sorunun silahlı savaşım yöntemleri ile değil, barışçı siyasal yöntemlerle çözümlenmesi kararını büyük bir memnuniyetle karşılayıp alkışladılar. Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin ülkemizdeki en kararlı ve tutarlı bağlaşığının ülkemiz Komünist İşçi Hareketi onun politik öncüsü TKP olduğunu ısrarla belirttiler. Bunun yanı sıra Kürt ulusunun ulusal sorunun çözümünde önüne koyduğu demokratik özerklik hedefine ulaşması konusunda her uğrakta Kürt ulusunun yanında oldular.

Süregiden savaşım boyunca Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi içinden kimi önderlerce Marksizm- Leninizm'e ilişkin veya reel sosyalizm deneyimine ilişkin olarak yapılan olumsuz

eleştirilere karşı dostça eleştiri ve cevap haklarını kullanmaktan geri durmadılar. Komünist hareketin Kürt Ulusal Hareketinin peşine takılmasına yol açmaktan ve kendi sınıfsal hedeflerinin göz ardı edilmesinden başka bir sonuç vermeyecek olan HDK ve HDP süreçlerine katılmaksızın, dışında kalarak eleştirel bir bağlaşıklık politikası izlemeyi tercih ettiler. Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin yüzünü burjuvaziye döndüğü her uğrakta uyardı görev bildiler. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin emperyalizmle girdiği ilişkide bölgesel gelişmeleri de dikkate alarak Türkiye Kürdistan'ında da Kürt Burjuvazisinin geliştiğini bunun Ulusal Kurtuluşçuluk için yeni sorunlar yarattığını örnekleri ortaya çıktıkça eleştirerek yüzünü işçi sınıfı ve emekçi halka onun politik öncüsü TKP'ye, legal sosyalist partilere ve sosyalizm hedefine dönmesini

sağlamaya çalıştılar.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin Kürt Ulusuna vereceği barış ve sağlayacağı eşit yurttaşlığın ancak Roboski'de sağladığı gibi olacağını, Gezi günlerindeki Lice'de Medeniye sağladığı gibi olacağını altını çizerek belirttiler. Geldiğimiz noktada yaşadıklarımız bunların doğrulanmasından başka neyi anlatıyor. İşbirlikçi iktidarın barışa giden yol haritası Roboski'den, Medeni'nin asker kurşunuyla vurulduğu Lice'den geçiyor. Aynı Lice'de geçtiğimiz günlerde yine asker kurşunuyla toprağa düşen iki Kürt yurtseverinden geçtiği ise şüphesiz. Komünistlerin, Kürt , Türk ve tüm ulusal azınlıklardan TKP Üyelerinin barış ve eşit yurttaşlığa giden yol haritası ise öncelikle Roboski'den ve Lice'nin hesabının sorulmasını içeriyor. Faili meçhullerin aydınlatılması ve faillerinin yargı önüne çıkarılmasından geçi-

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN DEPREMİ

yor. Hasta tutukluların saliverilmesini zorunlu tutuyor. Anadilde eğitimin önündeki yasal ve anayasal engellerin kaldırılmasından geçerek gerçek barış dünyası olan emeğin özgürleştiği sosyalizm dünyasının yarattığı nihai barış ve özgürlük dünyasına varışı içeriyor.

Haziran 2014

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN DEPREMİ

Bugünkü adıyla Avrupa Birliği (AB) olarak adlandırılan Avrupa merkezli emperyalist kamptır. Bu emperyalist kamp 2. paylaşım savaşı sonrası 1951 yılında dönemin en önemli sanayi hammaddeleri olan kömür ve çelik tekellerinin çıkarlarının korunması amacıyla Fransa ve Batı Almanya (o zamanki adıyla) devletleri arasında meydana

getirilen emperyalist işbirliği antlaşmasıdır. Bu işbirliği antlaşmasının bir adım sonrası “ Avrupa ittifakında ilk adım” olarak nitelendirildikleri ve işbirliği içine İtalya ve Benelüks ülkeleri olan Belçika, Hollanda ve Lüksemburg’uda katarak 1957 yılında Roma Antlaşmasıyla Avrupa Ekonomik Topluluğunu oluşturdu. Bugünkü dünyanın en önemli emperyalist kampının temelleri atılmış oldu. Aynı dönemde emperyalist kamp tekellerin çıkarlarını gerçekleştirmek amacıyla gümrük birliği ve nükleer enerji çalışmalarını yürütmek amacıyla Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu ve oluşturuldu. 1967 yılında ise; oluşturulan topluluk yada anlaşmalar bir çatı altında toplanarak Brüksel Anlaşması adı verilen anlaşma ile Avrupa toplulukları yada daha yaygın biçimiyle Avrupa Topluluğu (AT) adıyla tek çatı altında toplandı.

1973 yılında Avrupa

Toplulukları Danimarka, İrlanda, ve İngiltere’yi de içine alarak genişlemeye yoluna gitti. Emperyalist kampın ulusal sınırların sönmüşleşmesi amacıyla Avrupa Parlamentosu oluşturuldu ve 1979 yılında ilk seçimi yapıldı. Avrupa ulusal devletleri, kendi ulusal meclis seçimlerinin dışında ayrıca bir de Avrupa Parlamentosu Milletvekilleri seçimlerini oluşturarak beş yılda bir seçimler yapılmasının yasal altına aldılar.

1980'lere gelindiğinde Yunanistan, İspanya ve Portekiz topluluğa katıldılar. Topluluğun genişlemesiyle birlikte ana mantığı sermayenin daha rahat dolaşımını sağlamak amacıyla; Schengen Antlaşması ile üye devletlerin pek çoğu arasında sınırda pasaport kontrolü olmaksızın yolculuk edebilme alanağı sağlandı. Yine ana mantığa bağlı olarak Avrupa Bayrağı kullanılmaya başladı ve liderler tarafından

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN DEPREMİ

imzalanan Avrupa Tek Senedi imzalandı. Avrupa Politik İşbirliği kurumu oluşturularak ticari işlemlerde uygulanan formaliteler basite indirildi.

Sovyetler Birliği ve Sosyalist Sisteme Bağlı ülkelerin oto likidasyon çözülmesi ve kapitalist sisteme entegre olmasıyla birlikte AB bu ülkeleri de kampa dahil etmeye başladı. Entegrasyonun kendi kriterlerine uyması için Kopenhag Kriterleri diye adlandırılan kriterler bu ülkelere dayatıldı. 7 Şubat 1992 tarihinde Maastricht Antlaşması imzalandı ve bu antlaşma ile ilk kez Avrupa Birliği terimi kullanılmaya başlandı. Bu antlaşmaları Amsterdam Antlaşması ve Nice Antlaşmaları takip etti. Aynı dönemde Avusturya, İsveç ve Finlandiya kampa dahil edildiler. tüm bu katılımlar ve antlaşmalar hem ekonomik olarak hem de emperyalist bir kamp olarak da kendini tahkim etme ve uluslar

arası paylaşımında söz sahibi olma çabasının bir parçası olarak devam etti. Balkanlar'da eski sosyalist ülkelerin sınırlarının yeniden dizayn edilmesinde ve yüzbinlerce insanın canına mal olan jenosit kırımında baş rolü oynadı.

AB 2002 yılında yeni bir adım daha atarak ulusal sınırların daha da silikleşmesi ve sermayenin uluslar arası pazardaki dolaşımının önündeki en büyük engellerden birisi olan ulusal para birimine son vererek on iki ülkede ortak para kullanımına geçti. O günden buyu Avro Bölgesi olarak tanımlanan daha çok AB'ni oluşturan merkez ülkelerin ortak para birimi kullanılmaktadır. Bu dönemde AB en büyük genişlemesini sürdürerek eski sosyalist sistem ülkelerinden on ülke sisteme dahil edildi. Daha sonra Bulgaristan ve Romanya'da birliğe katıldı. En son olarak

2013 yılında Hırvatistan'da birliğe katılarak ülke sayısı 28'e ulaşmış bulunmaktadır.

2004 yılında tüm birliğe bağlı ülkeleri ve yapılan tüm antlaşmaları tek bir bağlayıcı belgede toplayacak olan Avrupa Birliği Anayasa'sı hazırlanmasını öngören antlaşma Roma'da imzalandı. Ancak bu anayasa taslağı, Fransa ve Hollanda'da yapılan halk oylamasında halktan gerekli onayı alamadı. Ret edildi. Bu nedenle bunun yerine, 2007 yılında önceki antlaşmaları yeni bir anayasa ile değiştirmektense koşullarını iyileştirmeyi öngören Reform Antlaşması olarak anılan Lizbon Antlaşması imzalandı. Yeni ülkelerin halklarının kabulü için bu ülkelerde halk oylamasına sunuldu. İlk olarak İrlanda Cumhuriyetinde yapılan halk oylamasında reddedildi. 2 Ekim 2009 yılında İrlanda'da halk oylaması yenilendi ve gerekli destek sağlanarak tüm

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN DEPREMİ

ülkelerde kabul edilmiş sayıldı. yeni bir anayasa hazırlamaktansa

Avrupa birliği bugün yirmi sekiz ülkeden oluşan ve dünya ekonomisini başka bir deyimle dünyada üretilen tüm değerlerin yüzde otuzunun gerçekleştiği devasa kapitalist devletlerin oluşturduğu birliktir. Bu birlik elbette emperyalist emeller temelinde oluşturulmuştur. Avrupa Birliği, tüm üye ülkeleri bağlayan standart yasalar aracılığıyla, emek, sermaye, hizmet ve eşya dolaşımını kapsayan bir "ortak Pazar" mantığı üzerine şekillenmiştir.

Avrupa Birliği'nin diğer kapitalist- emperyalist kamplardan ayıran en önemli özeliği ise; özellikle çevre ülkelere ve bizim gibi aday ülke halklarına refah ve özgürlük sunacağı algısı üzerine inşa edilmesidir. Refah ve özgürlük algısı özellikle AB'nin kapitalist tekellerin çıkarını korumak amacıyla hizmet etme kuru-

luş felsefesi ve mantığı bağlamından kopararak çevre ülkeler ve bizim gibi aday ülkelerin başta işçi sınıfı, yoksullara, ezilen uluslara, ötekileştirilmiş topluluk ve bireylere refah ve özgürlüğün kaynağı olarak sunuldu. Bu algı uzun süre başarıyla uygulandı. Özellikle bizim ülkemizde 1980 sonrası burjuva partilerinin kitlelerden oy avcılığında en önemli araç olarak kullanıldı. Sadece işçi sınıfı ve yoksulların aldatılmasında kullanılmadı. Bu algı, memlekette faaliyet yürüten sosyalist, devrimci, legal sol akımlarında da uzun süreli birlik, ayrışma ve politika yapma biçiminin belirleyicisi olma işlevini üstlendi.

Avrupa Birliğinin parlamentosunun yeni döneminin oluşturulması amacıyla 22-25 Mayıs 2014 tarihinde yapılan Avrupa Parlamentosu Seçimleri Avrupa Birliği iflası anlamına gelmektedir. Bugüne kadar yaratılan algı tuzla

buz olmuş durumdadır. Bu tanım sadece bize ait değildir. Başta Fransa ve İngiltere burjuva politikacıları ve düşünürleri de bir rüyanın sonuna geldiği itiraf etmek zorunda kaldılar.

28 AB ülkesinde yapılan seçimlerde katılım yüzde 43 ile sınırlı kaldı. Bu burjuva seçimleri konusunda yapılan meşruiyet tartışmalarına yeni bir boyut kattı. Esas şok ise; Avrupa Parlamentosu seçimlerinde seçmen, hem sandığa gitmeyerek hem de Euroseptik (ABye şüpheyile bakan) aşırı sağcı, gerici, şoven partiler seçimlerden halk desteğini artırarak çıkmış bulunmaktadır. Tüm bu partilerin var oluş nedenleri, yaşanan ekonomik krizin çözümü olarak gördükleri yabancı işçilerin ülke sınırları dışına çıkarılması politikasını savunmalarında yatmaktadır. Bu partilerin ortak özellikleri, yabancı düşmanlığı temelinde şekillenen lümpen

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN DEPREMİ

kitlelerin yabancı düşmanlığı temelinde faşizan düşünceler etrafında örgütlenmesidir.

Fransa parlamentosunda grubu bulunan aşırı sağcı Ulusal Cephe (FN) ülkesinde yüzde 25 oyla birinci parti çıktı. Yine İngiltere'de Avrupa ve yabancı karşıtlığı üzerine şekillenen aşırı sağcı Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi (UKIP), yüzde 28 oyla birinci çıktı. UKIP'e benzer çizgideki Almanya İçin Alternatif (AFD) 'de oylarını artırarak. İlk kez ülkesinde yüzde 7 oranında oy aldı. Aşırı sağın yükselişi sadece bu ülkeler ile sınırlı kalmadı. Avrupa'nın diğer belli başlı ülkelerinde de yabancı düşmanı partilerin kitle desteğindeki artış oya da yansdı. Yunanistan, Hollanda, Finlandiya, Avusturya, Macaristan ve Danimarka'da milliyetçi, yabancı düşmanı partilerin oylarında büyük artış yaşandı.

Özellikle Danimarka ve Hollanda'da yabancı

düşmanı partilerin oylarında ki artış, demokrasinin bir soyut kavram olmadığı, artı değer ve bölüşüm ilişkilerinden bağımsız bir demokrasi, insan haklarının var olamayacağı yada sürdürülemezliğinin en iyi örneklerini oluşturmaktadır.

2014 Avrupa Birliği Parlamento seçimleri bize sadece yeniden Avrupa'da uzun zamandır horlayan yabancı düşmanlığı ve faşist düşüncenin sonuçlarını göstermedi. Yada uzun yıllardır yaratılan demokrasi algısının yerle bir olmasının yanı sıra neo-liberal ekonomik politikaların da iflas ettiğini göstermektedir. Ve bu ekonomik politikalara bağlı olarak merkez Avrupa ülkeleri düşünce kuruluşlarınınca üretilen kimlik siyaseti, kişisel özgürlük politikalarının da sonuna yaklaşıldığının işaretlerini vermektedir.

Soma tradejisi ile ilgili AKEL (Kıbrıs Halkının İlerici Partisi) açıklaması

“AKEL, Türkiye'nin Manisa ilinin Soma ilçesindeki madende yaşanan ve yüzlerce maden işçisinin trajik bir biçimde yaşamlarını kayb ettikleri, yaralandıkları ya da madende mahsur durumda buldukları tragediden duyduğu sarsıntıyı ve derin üzüntüyü dile getirmektedir.

AKEL, Türkiye halkına ve özellikle de gündelikleri için mücadelede haksız bir biçimde yaşamlarını kaybeden kurbanların yakınlarına en içten taziyetlerini dile getirmektedir.

Türkiye'de yaşanan trajik olay vesilesiyle, AKEL, bir kez daha altını çizerek belirtmektedir ki, kâr etme uğruna emekçilerin yaşam ve güvenliği kurban edilemez. Dünyanın dört bir yanında yetkili devlet makamlar ve işverenler insanlığın böylesi trajedileri tekrar yaşaması için gerekli olan bütün önlemleri almakla yükümlüdürler ve almalıdırlar”.

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİNİN 44. YILINI SOMA KATLİAMI'NIN ACISININ YAŞANDIĞI GÜNLERDE ANIYORUZ.

Y. Sarıkaya

İşçi- sendika hareketinin 15-16 haziran 1970 yılında gerçekleştirildiği büyük direnişin 44. yılı anmasını, Soma'da Kömür Madeni' inde memleketimizin en büyük işçi katliamının yaşandığı günlerinin ertesinde gerçekleştirmenin ağırlığı içindeyiz. Kaybettiğimiz 301 sınıf kardeşimizin evlerinden yükselen feryatların kulaklarımızda uğuldayan sesin yarattığı öfke ve hınçla büyük günü, bize bırakılan mirası anıyoruz.

15-16 Haziran Büyük işçi direnişi ve yaşadığımız 301 işçi kardeşimizin katliamını "yangınlara fazla bakan göz yaşarmaz" diyalektiği bütünlüğü içerisinde irdelememiz gerekmektedir. Sağır sultanın bildiği gibi Soma Kömür Madeni' inde yaşananlar son otuz yıldır memleketimizin işçi sınıfının sömürü düzeyini göstermektedir. Özelleştirmeler ve taşeronlaştırmalar ile ulusal ve Uluslar arası sermayeye arpalık olarak sunulan ülkenin yer altı ve yer üstü zenginlikleri ile işçi sınıfının emeği en hor kullanılmasının yarattığı sonuçlardan sadece birisidir. Kuşkusuz bu kadar büyük boyutta bir katliam yaşansa burjuvazi ve otokrat Erdoğan için işin "fitratında" var diye geçitiri-

lecek ve kimseler duymayacaktı. Bu sefer diğer maden ocaklarında ve binlerce işyerinde hergün meydana gelen işçi ölümlerinin üzerinde bir katliam yaşandığı için medya için haber değeri taşıdığı için geçici olsa da merkez ve "havuz" medyasında yer alabildi. Tüm medya kanalları kendi aralarındaki çelişkileri bir taraf bırakarak katliamın gerçek boyutu ve nedenlerini kitlelerden gizleyebilmek için her türlü manipülasyonu deneme konusunda seferber oldular. Yığınların acıma duyguları ve merhamet duyguları sömürülerek yığınlarda biriken öfke absorbe edilmeye çalışıldı. Tüm bunlara karşın otokrat Erdoğan Soma'da hiç beklemediği tepki ile karşılaştı. Bu tepki karşısında öfkesine yenik düşen otokrat Erdoğan işi işçi yumruklamaya, tepki gösteren market işçinin boğazını sıkarak acizliği bir daha ortaya koymuş oldu.

Soma'da yaşanan katliam sonrası tüm yaşananlara rağmen eğer sınıfın partisi ve öz örgütlerinin olmadığı koşullarda burjuvazi her türlü problemi kendi lehinde çözme yeteneğine sahip olduğunu bize yaşayarak bir daha göstermiş oldu. Burjuva partileri yaşanan katliamdan

kendi partilerinin özel çıkarı için kıyasıya bir rekabete girişirken diğer yandan temsil ettikleri sınıfın çıkarının zedelenmemesi için azami dikkat kesilmekten geri durmadılar. Birbirlerini eleştirmenin sınırını, temsil ettikleri sınıfın genel çıkar sınırına kadar olduğunun bilinciyle içerisinde oldular. Bu katliam konusunda eleştirilere legal sosyalist solda katılarak ileri kapitalist ülkelerde bilmen kaç on yıldır maden faciası yaşanmadığı, bizim sermayedarların aç gözlülüğünden kaynaklandığı konusunda çarçaf çarçaf istatistiki bilgi yayınlamak konusunda burjuva medyası ile amansız bir yarışa girmekten geri durmadılar.

Oysa ki; bu katliamın tek sorumlusu vardır o da kapitalist üretim biçimidir. Yani artı değer üretimini n olduğu yerde insan hayatının matematik, istatistik ve maliyet rakamlarından fazla bir anlam taşımayacağını kitlelere anlatmak bir geri adım atılmasının burjuvazinin değirmenine su taşımaktan başka bir ifadesi yoktur.

Bugünkü örgütlülük düzeyin ve savaştanlık kararlılığımızla baktığımızda genç kuşakların 15 -16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişini anlamak,

yorumlamak ve esas olan doğru sonuçlar çıkarması konusunda bir takım zorluklar yaşayacağını düşünmekteyiz.

15-16 Haziran 1970 Büyük Direnişinin yaratan nedenlere baktığımızda burjuvazi için o günkü birikim modeline işçi-sendika hareketinin en savaştan kolu olan DİSK'in varlığı önemli bir tehdit oluşturduğu için burjuvazi parlamenter olanaklarını kullanarak yasa marifetiyle DİSK'i kapatmak yoluna başvurmuştur. Bu başvuruda işçi sınıfının göstereceği tepki yanlış hesap edilmiştir. Oysa işçi-sendikal hareket, toplumsal ilerlemeden yana güçler, legal sosyalistler, devrimciler ve emekten yana güçler burjuvazinin beklemediği oranda bir tepki üretmişler ve örgütlemişlerdir. Burada ayırt edici durum ise, işçi sınıfının tabanında konfederal ayrımı bir yana bırakarak birleşik işçi hareketinin kendi varlığına yönelik saldırıya karşı ortak tepki üretmesi ve birlikte hareket etmesinin önemi bir kez daha çizilmelidir. Bu eylem tarihinde doğru olarak yer aldığı biçimiyle sadece DİSK'in eylemi olarak gerçekleşmemiştir. DİSK'li ile TÜRK-İş üyesinin birlikte yan yana savaştığı ve burjuvaziye geri adım attırdığı bir direniş olarak tarihteki yerini almıştır.

Bu direniş, bileşenleri ve bileşenlerin yarattıkları eylemlerden çıkardıkları sonuçları itibarıyla çok memleketimiz sınıf savaşımında hem nicel hem de nitel büyük bir dev-

rimci sıçrama yaratmıştır. İlk kez, işçi sınıfı burjuvaziye karşı direnişinde işçi-sendika hareketinin konfederal ayrımı aşmış ve ilk kez kendi öz çıkarları uğruna burjuvazi ile göğüs göğüseye çarpışma kararlılığını göstermiştir. İki gün süren Büyük İşçi Direnişine sadece DİSK'e bağlı sendikaların üyeleri değil TÜRK-İş'e bağlı sendikaları üyeleri de büyük bir cesaret ve karallıkla katılmışlardır. Onun içindir ki; 15- 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi diye anılmaktadır.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin yarattığı sonuçlarına baktığımızda ise; öncelikle işçi sınıfının sendikal yükselişini 12 Mart 1971 faşist nitelikli askersel muhturasının dahi engelleyemediği, işçi-sendikal hareketin 1980 askeri faşist darbesine kadar yükselen bir ivme eğrisi ile gerek nicel gerekse de nitel olarak büyüyüp geliştiğine şahit olduk. Diğer yandan ise; yine bugünlerde olduğu gibi işçi hareketinin uzağında sosyalizm arayışların moda olduğu döneme nokta koyması açısından da çok devrimci işlev görmüştür. O güne kadar işçi sınıfının varlığı ve devrimci niteliği konusunda yürütülen tüm küçük burjuva lafazanlıklar 17 haziran sabahı sona ermiştir.

Bugün de yaşananlar bir yanı ile 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinde yaşananlarının ön gününe çok benzemektedir. Fabrikasız ve işçi sınıfsız sosyalizm teorilerinin tavan yaptığı, Haziran Direnişinde "kaçırılan devrim" üze-

rinde ayrışmaların yaşandığı günleri yaşamaktayız. Her türlü anti Marksçı- Leninci düşüncenin prim yaptığı bir dönemi birlikte yaşamaktayız. Her türlü "kimlik siyasetin" sınıf siyasetine ikame edilmesi için bin dereden su getirme gayretlerinin şahit olmaktayız. Diğer yandan işçi-sendikal harekete baktığımızda ise; Soma Kömür Madenlerinde yaşanan memleketimizin en büyük işçi katliamında dahi konfederal ayrılık aşılammıştır. Katliama karşı gerek alanlarda gerekse de parlamentoya sevk edilen yeni taşeron ve maden işçisinin çalışma yaşamını sözde düzenleyecek yasa da dahi konfederasyonlar ortak tavır üretememişlerdir. Sadece gerici, işbirlikçi AKP Hükümeti ve onun başı otokrat Erdoğan'dan icazet alma yarışı için yüzsüzce bir yarış konusunda ortaklaştılar. Katliam teşhir edilmesinde yasak savma babında yapılan basın açıklamaları ve mitingle yaşanan büyük felaket değiştirildi. Dahası üç konfederasyon işçilerin sendikalarına duydukları tepki üzerinden rekabete girişme acizliği içine düşmekten kendilerini alamıyorlar. Sendikal hareketin zayıflaması için gerekli her türlü ayak oyununu oynamaktan geri durmuyorlar.

İşçi-sendika hareketinin içine düştüğü sadece enflasyon ve asgari ücrete endeksli toplu sözleşme ve mevcut hükümetlerden icazet dilenme politikaları işçi sınıfında sendikalara ve sendikacılara karşı öfke biriktirmeye devam

etmektedir. İşçiler bu bilinç bulanıklığı içinde, öfkelerini burjuvaziye karşı yönelteceği yerde son dönemde sendika- konfederasyon işgalleri ve sendikacılara ve sendika uzmanlarına karşı şiddet uygulama eğilimi her geçen gün güçlenerek yanlış bir bilinç ve eğilim beslenmektedir. Son dönemde DİSK'in kuruluş yıl dönümü gününde kürsünün işgal edilerek konfederasyon başkanının konuşmasının engellenmesi, DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikasının uzun süre işgali, DİSK'e bağlı Tekstil Sendikasının kendi üyeleri tarafından işgali ve değişik siyasi grup ve işçiler tarafından DİSK'in işgal edilmesi yeni eğilimi güçlendirmektedir. DİSK ve bağlı sendikalarda yaşananlara paralel olarak, Özeleştirme İdaresi önünde oturma eylemi yapan Yatağan- Termik Santral işçileri tarafından aynı zaman diliminde TÜRK-İş Konfederasyonu'nun işgal edilmesi de aynı eğilimin sadece DİSK ile sınırlı olmadığını göstermektedir. Yine aynı dönemde bir çok sendikacının ve sendika uzmanının işçiler tarafından darp edilmesi de bu yanlış eğilimin güçlenerek devam edeceğinin işaretlerini vermektedir.

Biz komünistler, TKP Üyeleri, işçilerin kendi öz örgütleri ve kendi yöneticilerine karşı her türlü şiddet eylemini asla doğru bulmadığını belirtmeliyiz. Elbette ki; sendikal krizde sendikacıların payları vardır. Bunun çözüm yolu da sendikal demokrasiyi işletmekten geçmektedir. Bunun dışında

ki her türlü yol ve yöntemin işçi-sendikal hareketine zarar vermekten başka bir amaca hizmet edemeyecektir.

İşçi -sendika hareketinin krizin temel meseleleri derinlemesine irdelemek bu yazının sınırlarını aşmaktadır. Sadece ideolojik ve politik yanına değinmekle yetineceğiz. Memleketimiz işçi-sendika hareketi son otuz yılı aşındır temel sendikal politika olarak "sosyal diyalog sendikacılığı"nın ideolojik prangası altında yol almaya çalışmaktadır. Bu politikalar her üç konfederasyon ve sendikaların ana sendikal politikalarının eksenini oluşturmaktadır. Ana kıta Avrupa sendikalar tarafından yürürlüğe konan bu politikalar, demokratik sınıf kitle sendikacılığının inkarı olan ve sınıf uzlaşmacılığına dayanan sendikal politikalar manzumesinden başka bir şey değildir. Bu "sosyal diyalog sendikacılığı"na her ne kadar DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların tüzüksel ve kongre kararları ile karşı çıksalar da, uyguladıkları politikalar ile sosyal diyalog sendikacılığın bir adım ötesine geçemediklerine herkes şahittir.

Memleketimizin en savaşkan kolu olan DİSK, 1992 yılında yeniden açılmasından bu yana ilke ve ülkülerin çok çok uzağında sendikal faaliyet yürütmektedir. Bir yandan içine düştüğü ideolojik çöküşsüzlüğün yanı sıra DİSK yönetimi de nitel olarak sürekli bir irtifa kaybı yaşamaktadır. Sendikalar hakim olan bürokratik anlayış tabandan

nitelikli işçilerin yönetsel kadrolarda yer almasını en büyük engeli oluşturmaktadır. Böyle olduğu zamanda zaten nitel irtifa kaybına uğramış sendikal bürokrasinin seçilmesi konusunda onay verdiği yöneticilerde çıktıkları kaba benzemektedirler. Bugün DİSK Merkez Yönetimde görev alan kişilerin demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı konusunda herhangi bir fikri olduğuna dair de her hangi bir işaret bulunmamaktadır. Tüm bunlar işçi-sendikal hareketin içinde bulunduğu durumu anlatmaya gerekli ip uçlarını vermektedir.

Memleketimizin işçi -sendika hareketinin yaratıcı ve sürdürücüsü olan komünistler, işçi- sendikal hareketin düştüğü bu durumda üzerine düşen görevler konusunda elini taşın altına koyacaklarından kimsenin kuşkusu olmasın.

İ.Bilen yoldaş'ın gösterdiği yolda "fabrikalar Kalemizdir" şiarıyla tekrar çıktığımız yolda, partimizin ilke ve ülküleri ışığında parti bayrağımızı fabrikaların burçlarına dikeceğiz!

Yaşasın

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın

Türkiye Komünist Partisi

ATILIM'dan
LENİN KÖŞESİ

Yazılar, ATILIM'ın Kasım 1976 ve Mayıs-Eylül 1977 tarihli sayılarından

Ulusal Eşitlik- Eylül 1977 Sayısı

Ulusal eşitlik

Leninizm, ulusal sorunun kapitalist sömürü düzeniyle birlikte ortaya çıktığını, sömürsüz toplumların oluşmasıyla, sosyalizmle kesin çözüme ulaşacağını öğretir. Bu bakımdan ulusal sorunun çözümü, toplumsal gelişmeyi frenliyen engellerin temizlenmesi, ileri demokratik bir düzenin kurulması ve sosyalizme yönelme savaşıyla içiçedir. Ulusal ayrıcalık ve baskıyı ortadan kaldırmak, ezilen ulusun istemine karşı zorbalığı yoketmek, diller arasında eşitlik sağlamak, bu savaşımın ana ereklereindir. 60. yıldönümünü kutlamaya hazırlandığımız Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin gerçekleşmesiyle, bu Leninci ilkeler ilk kez yaşama geçmiştir. Lenin: «Kim ulusların ve dillerin eşitliğini tanımıyor ve savunmuyorsa, o Marksist değildir» diyor. (Tüm yap, c 25, s. 290.)

Ulusların yazgısını çizmek hakkı, bu konuda ana ilkelereindir. Bu hakka kavuşmak, herşeyden önce zora dayanan ilişkilerin son bulmasıyla olasıdır. Sorun devlet olmak ya da olmamakta değil, ulusal ayrıcalık ve baskıyı, sömürüyü ve eşitsizliği yoketmekte somutlaşıyor. Bu uğurdaki savaşta ayrı ulustan işçi-

lerin birliği, yaşamsal bir önem taşıyor. V. I. Lenîn bunu şöyle dile getiriyordu: »İşçi sınıfının ve onun kapitalizme karşı savaşımın çıkarları, tüm uluslardan işçilerin eksiksiz dayanışmasını ve sıkı birliğini, hangi ulustan olursa olsun burjuvazinin şovenizm politikasına karşı direnişini gerektiriyor. («Tüm yap. ç. 25, s. 288.) «Biz de Rusya'nın bütün uluslarının işçilerini birleşmeye çağırıyoruz, ancak bu birlik ulusların hak eşitliğini, halkların özgürlüğünü ve sosyalizmin çıkarlarını güvenlik altına alabilir.» (Lenin. Tüm yap. c, 25, s. 275.)

TKP, ulusların yazgılarını kendilerinin çizmesini öngören Leninci ilkelere bağlıdır. TKP Programı, bu konuda şunları saptıyor:

«Uluslara bu hakları tanımak, her zaman için onların birbirinden ayrılmasını istemek ve propaganda etmek zorunluğunu koşmaz. Kendi yazgısını çizmek hakkı uluslara demokratik devlet bütünlüğünde kalmak, onunla sıkı ekonomik ve politik işbirliği kurmak hakkını da kendinde taşır ... Ülkemizde komünistler, hangi ulustan olursa olsunlar Türk işçi ve köylüleriyle ulusal azınlıkların emekçilerinin kardeşçe birliği için savaşır.»

Parlamentar Savaşım- Kasım 1976 Sayısı

Parlamentar savaşım

V. I. Lenin, proletarya partisinin yığınlar arasında etkisini artırmak için, komünistlerin yığın olan her yerde çalınmalarını, partinin sesini duyurmasını, programını geniş halk yığınlarına açıklamak için her olanaktan yararlanmasını zorunlu sayar. Ve der ki: «Partinin, burjuva parlamentosuna da, gerici sendikalara da, fabrika konseylerine de, işçilerin olduğu her yere, işçilere seslenebilecek, işçi yığına etki yapılabilecek her yere girmesini sağlamaya çalışmalıyız.» (Tüm yapıtları, c. 39, s. 222)

Lenin, parlamentar çalışmaları, parlamentar savaşımı toplumu devrim yoluyla temelinden değiştirme savaşımının biçimlerinden biri sayar, komünistlerin parlamento içi savaşımı, parlamento dışı savaşım, parlamentar eylemleri sendikaların diğer yığın örgütlerinin savaşımıyla, halk hareketiyle bağlamalarını önerir ve parlamento içi savaşımın ancak bu surette etkili olabileceğini belirtir: «Biz, yığınların önünde kesin, açık ve ardıcıl olarak devrimci proletarya bayrağını yükselterek, devrimin gelişmesi için ajitasyon, propaganda ve örgütleme çalışmaları yürüterek, yığınlara Duma'nın (I) duvarları dışında yeni büyük savaşımın verileceğini açıklayarak, Duma'yı devrimin silâhlarından biri saymalıyız.» (c. 14, s. 409)

Lenin, parlamentar savaşım biçimlerinden söz ederken

parlamentar yolu değil, devrimci parlamentar taktiği, işçilerin, emekçi yığınlarının, halkın politik bakımdan aydınlatılması ve örgütlenmesi için parlamentodan doğru biçimde yararlanılmasını gözönünde bulundurur: «Kendi sınıfının geri kalmış katmanlarını eğitmek, gelişmemiş, körletilmiş ve cahil bırakılmış köylü yığını uyandırmak, aydınlatmak için parlamento seçimlerine ve parlamento kürsüsünden yürütülen savaşıma katılmak devrimci proletarya partisi için bir zorunluktur.» (c. 41, s. 42)

Lenin, savaşımı parlamento duvarları arasında sıkıştırmak isteyenlere de şöyle der: «Devrimci proletarya partisinin seçimlerde ve parlamentoda çalışmaları sayesinde sağlanan yığınları aydınlatma işi için burjuva parlamentarizmine katılması zorunludur. Fakat, sınıfsal savaşımı parlamento içi savaşımı sınırlamak, bununla yetinmek, yahut ta sonuçlandırmak, en yüksek, çözümleyici, diğer savaşım biçimlerini buna bağımlı kılmak gerçekte proletaryaya karşı burjuvazinin tarafına geçmek demektir. (c. 40, s. 21) «Bizim için bir, yekpare ve bölünmez işçi hareketi, proletaryanın sınıfsal savaşımı vardır. Biz, parlamentar savaşım da dahil, tüm diğer özel biçimleri bu savaşıma bağımlı kılmalıyız. Parlamento dışı savaşım bizim için belirleyicidir.» (c. 15, s. 361)

Duma: Çarlık döneminde parlamentoya verilen ad.

Atılım'ın Mayıs 1977 Sayısı'ndan alınmıştır

Parlamento seçimleri ve komünistler

V. I. Lenin, parlamentar savaşımın, toplumu devrim yoluyla temelinden değiştirme savaşımı biçimlerinden biri olduğunu belirtir. Ve der ki: Komünistler «parlamentarizmi, proletaryanın aydınlatılması, eğitilmesi ve onun bağımsız sınıf partisinin örgütlenmesi için savaşım araçlarından biri, işçilerin kuruluşu uğrunda verilen politik savaşım araçlarından biri sayarlar». (Tüm yapıtları, c. 14, s. 75.)

Lenin, burjuva partilerinin ve komünistlerin parlamento seçimlerinde tutumunu şöyle belirtir: «Seçimlerde halkın şu veya bu zengin gruplarının çıkarlarını savunan dağınık, düzensiz partiler, yığınların bilincinin geliştirilmesini her zaman ikinci plâna atarlar, yığınların sınıfsal gruplaşmasını da hemen hemen her zaman istenmeyen ve tehlikeli bir şey sayarlar. Burjuva partilerine karşı olanlar, (komünistler) için politik bilincin açıklığı, sınıfsal gruplaşmanın açıklığı her şeyin üstündedir. Fakat bu bazı özel koşullarda çeşitli partiler arasında geçici eylem birliği olasılığını ortadan kaldırmaz.» (C. 19, s. 109—110). «Marksistler açık, tam ve resmen sağcılara karşı liberallerle işbirliğinden yana olduklarını açıklamışlardır,» (C. 21, s. 360.)

- Lenin, en gerici çevrelerin tekrar iktidara gelmelerini önlemek için komünistlerin oransallıkla ilerici partilerle eylem birliği yapmalarını önerir. Ve der ki: «Tam bir propaganda,

ajitasyon ve politik eylem özgürlüğünü koruruz. Bu sonucunu koşul olmadan, besbelli ki, blok da kurulamaz. Çünkü politik eylem özgürlüğünü elde etmeden uzlaşmaya varmak ihanet olur». (C. 41, s. 72—73.)

Komünistler seçimlerde asıl olarak baş düşmanı yenilgiye uğratmak ve komünizm ülkelerini yığınlara ulaştırmak yolunda çalışırlar. «Bizim için önemli olan Parlamentodaki sandalya sayısı değildir; biz milletvekilliği peşinde koşmuyoruz ve bu konuda ödün verimiz*» (C. 41, s. 71.)

«Böyle bir durumda, iyice güvendiğimiz, yani adaylarımızı ileri sürmemizin, bir liberalin bir İşçi Partiliye karşı zaferi sonucunu vermeyeceği yerlerde, pek az sayıda seçim bölgesinde adaylarımız seçime katılırdı. Seçim propagandamızı, komünizmden yana bildiriler dağıtarak ve kendi adaylarımızın seçime katılmadıkları bütün bölgelerde, seçmeni burjuva adaya karşı, İşçi Partisi (Sos. dem. P.) adayına oy vermeye davet ederek yapardık.» (C. 41, s. 72—73.)

Lenin, parlamento içindeki savaşımı parlamento dışındaki savaşımı sınıfsıkı birleştirmek gerektiğini ve parlamento dışı savaşımın belirleyici olduğunu söyler: «Bizim için tek, yekpare ve bölünmez işçi hareketi, proletaryanın sınıf savaşımı vardır. Parlamentar savaşım da dahil, tüm diğer özel biçimleri bu savaşıma bağımlı kılmalıyız. Parlamento dışı savaşım bizim için belirleyicidir.» (C. 15, s. 361.)

KARDEŞ PARTİLERDEN...

UKRAYNA : Hala ölümcül tehlikeli - Rusya Federasyonu Komünist Partisi

Rusya Federasyonu Komünist Partisi Merkez Komitesi Ukrayna olaylarındaki derin öfkeyi işaret ediyor. Kiev'de iktidarı ele geçiren Bandera-faşist cuntası, sivillere karşı cezalandırıcı kanlı eylemine devam ediyor. Kiev'in kontrolü altında bulunan güvenlik güçleri, konut alanları, hastaneler, okullar ve anaokullarını hedef alarak, topçu saldırıları ve hava baskınlarıyla sivil halk arasında kitlesel ölümlere neden oluyorlar. Tüm bu eylemler açıkça bir terörün ve etnik temizliğin göstergesidir.

Rusya Federasyonu Komünist Partisi Merkez Komitesi, sözde başkan seçilen Pedro Poroshenko'nun "özgür ve adil seçimler" konusunda yapacağı bir şey olmadığına inanmaktadır. Daha ötesi, gelişmeler bizi ikna etmiştir ki; onun iktidara gelmesi ile cezalandırıcı eylemler genişlemiş ve gerçek bir katliama dönüşmüştür. Lanet olası hava saldırısı, Lugansk'ta yaşanan kanlı hava saldırısının, görgü tanıkları tarafından kaydedilen görüntüleri gerçekten şok edici. Bu terör eylemi, İspanya Guernica'sının, İngiliz Coventry'sinin ve Sovyet Stalingrad'ının barbarca bombalanmasıyla eşdeğerdedir. Bu faşizmin gerçek yüzüdür.

İşlenen savaş suçlarının yargılanması için bir zaman limiti yoktur. Savaş suçu işleyenler, özel bir mahkemenin yargılamasına tabi tutulmalıdır. Suç emirlerini veren : Turchinov, Yatsenjuk, Avakov, ve Poroshenko'nun cezalandırılmaları kaçınılmazdır. Aynı şekilde bu emirleri uygulayanlar da cezalandırılacaklardır.

RF KP-MK, en yoğun şiddet olaylarının, ABD politikacılarının Ukrayna'yı ziyaret etme zamanıyla örtüşmesi gerçeğine dikkat çekiyor. Bize göre bu çakışma, Kiev cuntasının bu pervasız askeri tutumunun, Washington yönetimi tarafından tasarlandığının ve onun tarafından yönetildiğinin başka bir delildir. Amerikalı politikacıların bu davranışları, uluslararası düzeyde ciddi bir biçimde kınanmalı ve mahkum edilmelidir. .

Bu çatışmanın, yalnızca Ukraynanın komşu bölgelerine değil, Rusyanın sınırları içine yayılma olasılığı gözardı edilemez bir gerçekliktir. Burada amaçlanan bizim ülkemizde savaş çıkartmaktır. Bu savaş kardeşler savaşıdır ve Rusya devletinin temelleri için yıkıcı olacaktır. Durum Rusya başkanının ve hükümetinin acilen harekete geçmesini gerekmektedir.

Rusya Federasyonu Komünist Partisi - Merkez Komitesi (RFKP-MK)'si RF Rusya Federasyonu güvenlik konseyinin derhal toplanmasını istemektedir. Çatışmaların yayılmasının önlenmesi ve Ukrayn halkının yaşamının normalleşmesi için bir dizi acil önlem alınması gerekliliğini belirtmektedir. Mevcut koşullar altında RF KP-MK, aşağıdaki koşulların acilen yerine getirilmesini talep

etmektedir:gereklilikleri öngörmektedir:

- Donetsk ve Lugansk'ta ki Halk Cumhuriyetlerinin resmen tanınması,

-Bu cumhuriyetler bölgesinde,bölgelerinde, ölüm ve yıkımlara son verilmesi için uçuşa yasak güvenli bölgeler oluşturulması,oluşturulması.

-Donetsk ve Lugansk halk cumhuriyetlerindeki halk için yaşamsal önem taşıyan ve kurbanların tahliyesi için gerekli olan insani yardım koridorunun açılması,

-Ukraynadan göç edenlere yardım önlemlerinin alınması,

-Ukrayna halkından Bandera-faşist cuntasına karşı mücadele eden gönüllülere destek olunması,

-Donetsk ve Lugansk halk cumhuriyetlerine karşı cezalandırıcı saldırıların kesilmesi durumunda, Rusya başkanının, Rusya Federasyonu meclisinin kendisine verdiği yetkiye dayanarak, silahlı kuvvetlerimizi kullanması ve bu Cumhuriyetler vatandaşlarının yaşamlarının ve özgürlüklerinin korunması.

-Ölümcül tehlike devam ediyor. Taleplerimizin takibi konusunda ısrarcı olacağımızın herkes tarafından bilinmesini isteriz.

Gennady Zyuganov

RF KP-MK Genel Sekreteri

Seçim sonuçları :

KKE etrafında güçlerin toplanması eğilimini teyit ediyor 26 Mayıs 2014

Yunanistan'da yerel seçimlerin 2. turunda, Yunanistan Komünist Partisi'nin desteklediği aday yüzde 62 oy alarak ülkenin üçüncü büyük kenti Patra'da ilk sırayı aldı. KKE, Avrupa Parlamentosu seçimlerinde de 2012 seçimlerine göre oylarını artırdı.

Yunanistan'da Avrupa Parlamentosu (AP) seçimleri ile yerel seçimlerin 2. turu aynı gün yapıldı. Her iki seçimde de birinci parti SYRIZA olurken, Yunanistan Komünist Partisi (KKE) ile faşist parti Altın Şafak oylarını artırdı.

Sandıkların açılması ve sayım işleminin tamamlanması üzerine Oyların yüzde 100'ü sayılmışken KKE tarafından yapılan açıklamada, partinin AP seçimlerindeki oy oranının yüzde 6.09 olduğu belirtildi. KKE, bu oy oranı ile birlikte 2 milletvekilini AP'ye gönderecek.

İlk turu geçtiğimiz hafta yapılan yerel seçimlerde ise, KKE'nin desteklediği blok 4 belediye kazandı. Partinin kazandığı en önemli başarı, ülkenin 3. büyük kenti olan Patra'da yüzde 62.4 oy alması oldu. İkyaria'da yüzde 50.8, Petroupolis'te yüzde 53, Haydari'de yüzde 68.5 oy alan KKE, birinci sırada yer alarak belediyeleri kazandı.

KKE, bunun haricinde bölge ve belediye meclislerinde de çok sayıda üye kazandı. Parti, ilk turda yüzde 8.8 oy almıştı. KKE'nin 2012 genel seçimlerinde aldığı oy oranı, yüzde 4.5'tu.

Kurt Kuzu

Dönüşmeyecek

Geçtiğimiz Pazar günü, Yunanistan Komünist Partisi'nin yerel seçimlerde 13 yerellik ve 300 be-

lediye konseyi için desteklediği listelerin güçlenmesi olumlu ve ümit verici bir sinyal verdi. Sembolü "kırmızı karanfil" olan ve tüm yurtda Yunanistan Komünist Partisi'nin desteklediği (yerel seçimlerde siyasi partilerin direkt olarak katılmıyorlar) "Halkların Katılması izni değil" "halkların Yükselişi" ülke genelinde %8.8 oy aldı. Bir diğer deyişle Yunanistan Komünist Partisi'nin 2012 Haziran'ında yapılan parlamenter seçimlerde elde ettiği oy oranı iki katıydı.

Bu arada ND'nin hükümet güçleri de PASOK'unkiler gibi kendi adaylarını bağımsız etiketleyle gizledi. SYRIZA'nın ise aldığı oy oranı 2012'dekinden daha düşüktü.

Yunanistan Komünist Partisi yerel seçimlerde elde ettiği oy oranlarına rağmen çağrısına not etti: "Dinlenmek yok, Memnuniyet yok. Memnuniyet yok." Önümüzde zorlu AB parlamenter seçimleri var. Komünistler bu seçimlerde koalisyon hükümeti ve meclis muhalefeti (SYRIZA) tarafından işçi sınıfının farkındalığını engellemeyi ve sistemde popüler bir zemin elde etmek için uygulanacak şantaj ve dayatılacak ikilemleri engellemelidir.

İnsanların ND-PASOK koalisyon hükümeti tarafından vaat edilen vadedilen istikrara, halk düşmanı politik hattaki istikrara ihtiyacı yok. Düzen içi partiler halka onlar haricindeki partilere oy vermeleri durumunda devletin belirsiz tehlikelerle karşı karşıya kalacağını söyleyerek politikalarını korku ve şantaj üzerine kuruyorlar. Gelecek dönemde insanları zaten şu anda da onları iflasa zorlayan yolda tutmaya zorluyorlar. Emperyalist pazardan Pazardan borç alarak rahatlamayı vaat vadederken aslında

yalan söylüyorlar. Kazanan, yine kapitalist büyüme ve rekabet uğruna kırılıp geçirilen insanlar değil, büyük sermayedarlar olacak.

SYRIZA tarafından önerilen düzen içi dönüşüm ise; ise, AB tarafından belirlenen taslak ve halk düşmanı kapitalist gelişim yolunda ilerleyecekken, tabii ki bir çözüm halkın yararına olmayacaktır. değil. Halihazırda tüm AB'de uygulanan halk karşıtı önlemler üzerine yenileri eklenecek! SYRIZA'nın sakladığı gerçek tam olarak budur. Bu yol AB'nin değişebileceği, halkın sermayenin ve AB'nin prangalarına direnmeden kazanabileceği gibi yalanlar üzerine kurulu.

SYRIZA'nın ND ile görünürdeki karşıtlığı onun kapitalist siyasi hattına hiçbir zıtlık içermemektedir. içermemekte. Tek yönlü AB yoluna boyun eğmek, AB emirlerini ve sermayenin kar savaşlarını kabul anlamına geliyor. Piyasacı saldırıların son birkaç yılda keskinleşmesinin sebebi olan 400 uygulama yasasının kaldırılmasını bile gelecekteki bilinmez bir noktaya erteliyorlar.

SYRIZA'nın emperyalist örgütlerle anlaşmaları oldu. Bu nedenle genel başkanları son zamanlarda ANTENNE televizyonunda katıldığı bir programdaki röportajında Yunanistan'ın açıkça "Batı bloğuna, taslağına, AB ve NATO'ya ait" bir ülke olduğunu ve bunun tartışmaya kapalı olduğunu belirtti. Hatta genel seçimlerden sonra toplumsal görüş birliği arayışında olacağını, bugünün koalisyon hükümetinin partilerinden güçlerle kendilerini liderliklerinden ayırırlarsa birleşebileceklerini duyurdu. Sonunda SYRIZA'nın son küçük sol yaprağı da yere düştü. Hükümeti devirmek hakkında söyledikleri ise halkı ya-

lanla oyalamaktan avcılığından başka bir şey değil.

Tüm bunlar "OliveTree" ve "The-River" gibi yeni ama aynı eski laflardan doğmuş, sosyal demokrasiyi tekrar gün yüzüne çıkaran partiler için de geçerliliğini korumakta. Aynı zamanda onlar da halk düşmanı koalisyona katılmaya hazır olduklarını ilan etti.

İşçiler ise; Nazi Altın Şafağı'nı yok etmeye çağırıyor. çağırılıyor. Bugün insanların önünde Nazi hareketinin sermaye tarafından nasıl uşak olarak kullanıldığını görmeleri için daha fazla fırsat var. Sistem halkın zararına onları destekleyip ihya ediyor. Ukrayna'da NATO, ABD ve AB Altın Şafak'ın siyasi eşiti olan Nazileri halkı katletmeleri için iş başına geçirdi.

İnsanların ihtiyacı olan güçlü bir Yunanistan Komünist Partisi. Halk daha fazla bekleyemez. Aynı zamanda kurtlar da kuzulara dönüşemez ve AB de halk yanlısı bir pozisyon alamaz. Kapitalist yolda yüründükçe de halkın hak ve kazanımlarında hiçbir somut gelişim beklenemez. Çürümüş burjuva sistemi tarafından yeni hiçbir şey yaratılamaz.

İşçilerin düşmanı ortaktır

Trakya geçen hafta seçim tartışmalarında ön plana çıktı. Gerici Yunan çevrelerle bağları iyi bilinen ve ABD Dışişleri Bakanlığı'ndan ödülleri almış olan Müslümanmüslüman azınlığın adayı Roman Sabiha Süleyman, SYRIZA'nın AP listesine dahil oldu ve daha sonra çekildi (haberlere göre, SYRIZA'nın azınlık milletvekilleri ve Türk Konsolosluğu'nun tepkileri üzerine). Ve tüm bunlar milliyetçi söylemlerin değirmenine su taşıyan kozmopolit bir tartışma ekseninde şekillendi. Eşzamanlı olarak SYRIZA'nın bölgesel listesinden aday olan sözde "İskeçe Türk Derneği"nin eski başkanı da protestolara dayanamayarak istifa etti. Bu dernek milliyetçi azınlığın partisi DEB'i destekliyor ve Türkiye'deki milliyetçi çevrelerle ve özel olarak da aşırı sağcı Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) ile ilişkileri olduğu biliniyor. SYRIZA kendisini

savunmak için yaptığı açıklamada, hükümetteki Yeni Demokrasi (YD) ve PASOK partilerinin de MHP lideri Devlet Bahçeli'yle ilişkisi olduğunu belirtti.

Kuşkusuz tüm bu gelişmeler sözde "Avrupa Sol Partisi"ni yönlendiren "solcu" SYRIZA'nın niteliğini daha iyi gözler önüne serdi. Ve bu örnekte SYRIZA saflarındaki milliyetçiliği ve sermaye kozmopolitliğini sindirmeye çalışan klasik bir burjuva partisi gibi davrandı. Hal böyleyken bu oluşum; kapitalistlerin, işadamlarının çıkarlarını daha iyi yönetme sözü veren ve kapitalist iyileştirmeleri destekleyecek bir güç olarak Müslüman azınlığın emekçilerinin çıkarlarını ifade Mayıs'ta yapılacak Avrupa Parlamentosu (AP) ve yerel seçimler yaklaşırken edemez ve Yunanistan'ın gençleri, kadınları, işsizleri, yoksul köylüleri ve işçi sınıfının ayrılmaz bir parçası olan çıkarlarını savunamaz. Bu yüzden, bölgede her zaman azınlıkları kullanmaya çalışan emperyalist planların yanı sıra burjuvalar arası rekabete de oynamaktadır. SYRIZA'nın yaptığı budur, "yeni" partiden ne anladığını da göstermektedir.

Her durumda, çeşit çeşit sermaye çıkarı, mal ve enerji sevkiyatlarına bağlanan stratejik bir konumu olan "Trakya'nın kalkınması" planları olduğunu biliyoruz. Bunlar, ister Yunanistan'daki, ister Türkiye'deki milliyetçi çevrelerle ya da AB ve NATO gibi emperyalist merkezlerle bağlantılı olsun, azınlığın temsilcisi olduğunu iddia eden çeşitli gruplar tarafından dillendiriliyor. Burjuvaların kendi içindeki, milliyetçi merkezler ve emperyalizm arası uyumsuzlukları da kollayan bu oyunun, SYRIZA'nın kendi kirli siyasi faaliyetlerini hasır altı etmek için gündeme getirdiği enternasyonalizmle bir bağlantısı yoktur. Ve kuşkusuz, etnik ve dinsel farklılıkları yeniden üretmenin enternasyonalist bir yanı yoktur.

SYRIZA'nın tercihleri, diğer partilerin olduğu gibi, oportünizm ve oy avcılığının nerelere varabileceğini gözler önüne sermektedir. Özellikle YD ve PASOK gibi burjuva partilerinin tümünde, birçok azınlık millet-

vekili ve siyasetçi aynı oyunu oynamaktadır. Ve "azınlık", "ulusal" ve "dinsel" meseleleri işine geldiği gibi alevlendiren çeşitli emperyalist merkezlerin yararlandığı sözde "kendini kolektif tanımlama" gerekçesini öne sürmektedirler. ABD ve AB bu gerekçeyi ileri sürmede başı çekmektedir.

Mevcut azınlık sorunları, burjuvazi ve diğer milliyetçi güçler tarafından Yunanistan ve Türkiye, güçlü kapitalist ülkeler ve emperyalist merkezler arasındaki emperyalistler arası, kapitalistler arası, burjuvalar arası uyumsuzluklara dahil edilmekte, bu şekilde azınlık emekçilerinin bilinci bulandırılmaktadır. Azınlıkları özellikle etkileyen diğer ciddi sorunlar göz ardı edilmektedir. Bunlar arasında yüzlerce kişiyi göç etmeye zorlayan artan işsizlik, azınlıkların büyük çoğunluğunun çalıştığı inşaat ve tütün üretimi gibi sektörlerde kapitalist kalkınma yolunun ve AB'nin ortaya çıkarttığı sonuçlar sayılabilir.

Yunanistan Komünist Partisi (YKP) bu gerekçeyi reddetmektedir. Hem milliyetçiliği, hem de kozmopolitliği reddetmektedir ve azınlık ya da çoğunluk olmasına bakmaksızın halk tabakalarına, yoksul köylülere, işsizlere ve işçilere hitap etmektedir. Çünkü sorunları ve ihtiyaçları ortak ve AB tekellerinin siyasi hattı onların ortak düşmanıdır. Yalnızca ortak mücadeleyle bu düşmana karşı çıkılabilir. İşçiler, azınlıkların ve çoğunlukların yoksul halkları bu gelişmeler üzerine düşünmelidir. Milliyetçilik ya da kozmopolitliği güçlendiren odakları desteklemekten kazanacakları bir şey yoktur. Bölgedeki halk kesimleri için sınıfın birliği hattı, AP ve yerel seçimlerde YKP'nin desteklediği listeleri güçlendirmekten geçer. AB, sermaye ve onun politik temsilcilerinin oluşturduğu ortak düşmana karşı ulusal ya da dinsel kökenine bakmaksızın işçilerin mücadelesi güçlendirilmelidir.